

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin faptul că nu a elaborat planuri de urgență externe pentru măsurile care trebuie luate în exteriorul entităților care intră sub incidența articolului 9 din Directiva 96/82/CE a Consiliului din 9 decembrie 1996 privind controlul asupra riscului de accidente majore care implică substanțe periculoase (¹), Marele Ducat al Luxemburgului nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 11 alineatul (1) litera (c) din această directivă;
- obligarea Marelui Ducat al Luxemburgului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta arată că elaborarea planurilor de urgență externe pentru măsurile care trebuie luate în exteriorul entităților care intră sub incidența articolului 9 din Directiva 96/82/CE reprezintă o cerință fundamentală a acestei directive. Marele Ducat al Luxemburgului nu și-ar fi îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul directivei în măsura în care nu ar fi elaborat astfel de planuri pentru opt entități operaționale situate pe teritoriul său.

(¹) JO 1997, L 10, p. 13, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 8.

Acțiune introdusă la 2 iulie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Finlanda

(Cauza C-293/08)

(2008/C 223/53)

Limba de procedură: finlandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. Condou-Durande și I. Koskinen)

Pârâtă: Republica Finlanda

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2004/83/CE a Consiliului privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a

putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate (¹) și, în orice caz, prin necomunicarea acestora Comisiei, Republica Finlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

- obligarea Republicii Finlanda la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul de transpunere a directivei a expirat la 10 octombrie 2006.

(¹) JO L 304, p. 12, Ediție specială 19/vol. 7, p. 52.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour d'appel de Montpellier (Franța) la 3 iulie 2008 — Ministère public/Ignacio Pédro Santesteban Goicoechea

(Cauza C-296/08)

(2008/C 223/54)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour d'appel de Montpellier (Franța)

Partea din acțiunea principală

Ignacio Pédro Santesteban Goicoechea

Întrebările preliminare

- 1) Lipsa notificării, în temeiul articolului 31 alineatul (2) din Decizia-cadru din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (¹), de către un stat membru, în speță Spania, a intenției sale de a continua aplicarea acordurilor bilaterale sau multilaterale, determină, prin aplicarea termenului „înlocuiește” de la articolul 31 din această decizie-cadru, imposibilitatea, pentru acest stat membru, de a utiliza în relațiile cu un alt stat membru, în speță Franța, care a făcut o declarație în temeiul articolului 32 din decizia-cadru, alte proceduri decât cea a mandatului european de arestare?